

Tám Huy Chương

An Tiêm MAI-LÝ-CANG

Trước màn kiếng ti vi bóng láng, người ta không còn tìm thấy được mọi hình ảnh xe cộ lưu thông quen thuộc giống như hằng ngày. Và được thay vào đó, là cái cảnh giao thông tắc nghẽn vì bị con số người cực kỳ đông nghẹt đồng lúc kéo nhau túa ra đường tưng bừng vui vẻ ăn mừng đội tuyển nam U22 Việt-Nam vừa oanh liệt đoạt giải chung kết bóng đá SEA Games 30. Fans ham mộ nghệ thuật nhồi bóng chính hiệu gồm cả mọi thành phần thế hệ già trẻ bé lớn, họ chạy đủ loại xe ra khắp các nẻo đường phát cờ, đeo băng rôn, mang loa reo hét, và dập dồn vang to khẩu hiệu "*Việt-Nam vô địch*" qua những lượn sóng âm thanh liên tục kéo dài. Trận đấu sôi nổi này diễn ra ở tại sân vận động Rizal Memorial (Philippines) và đã được trực tiếp truyền hình khắp nơi trên thế giới. Dưới sự dìu dắt của HLV Park Hang-seo, kết thúc trận đấu đem thắng lợi về cho đội tuyển VN tám huy chương vàng lần đầu tiên sau 60 năm chờ đợi*.

Các cầu thủ VN công kênh HLV Park Hang-seo

Đối với tôi, cứ mỗi lần được ngồi nhà xem hay được xem tận mắt trận đá banh nào ở đâu cũng vậy, thì tôi cảm thấy mình tự dưng được trở thành người quan trọng, có tư cách xứng đáng đứng hàng đầu để bình đẳng trước mặt mọi người. Lý do, vì ngoài sự thoải mái khi dán cặp mắt vào cái ti vi, thì tôi có quyền tuyệt đối cũng như ai để suy đoán về phong độ của các cầu thủ trong cuộc so tài. Và nhiều khi, tôi còn may mắn đoán trúng chính xác về con số làm bàn của kết quả trận đấu trước khi vừa có tiếng còi tan trận.

Hồi còn nhỏ hơn, tôi từng là một nữ cầu thủ trong đội bóng đá tí hon ở trong trường. Tuy là con gái, nhưng tôi mê bóng đá đến độ đi đâu cũng ôm theo trái banh để nhồi nó ngay cả ở trên lề đường, hay khi đang chạy nhảy tung tăng tung hứng thật là khoái chí. Và đã có nhiều lần, cuộc đấu tí hon lẻ tẻ của vài đứa chúng tôi xảy ra ngay bên cạnh cái sân phơi lúa nhỏ xíu của gia đình. Đôi khi, có những hồi đá trượt banh bay bổng làm cho nó rớt xuống giữa tấm đệm đang phơi lúa, làm tung tóe những hạt lúa ra ngoài sân cỏ. Đến nỗi có lần, bà nội tôi phải lên tiếng bảo người nhà đi mua ngay cho mỗi đứa một trái, để cho của đứa nào thì nấy chơi không sợ có giành giật với nhau. Hơn thế nữa, bà còn nói là con gái phải tập đi đứng hàng đầu chứ không phải như con trai đâu mà chạy với nhảy.

Minh họa

Ông nội tôi mất sớm, chẳng hiểu có phải đó là do tuổi thọ ngắn hay không, mà tại sao, hoàn cảnh của mỗi gia đình trong gia tộc của chúng tôi, thì ai nấy cũng đều bị số phận nghiệt ngã như chết vợ, mất chồng để lại những thân phận trẻ con cô cút. Ngay như bà nội tôi bây giờ cũng chỉ sống có một mình, bà là người gốc Hoa (Phúc-Kiến) mồ côi cha mẹ khi vừa khôn lớn về làm dâu cho bên chồng và lo việc phụng dưỡng bà cố tôi trong lúc tuổi già. Hằng ngày bà thường hay vui miệng nói đùa với tôi rằng, là bà mắc nợ ông nội cho nên mới có ngày hôm nay. Nhớ lại một lần, là khi nghe bà nói vậy thì tôi liền hỏi:

- *Nội nói vậy là sao, cháu không hiểu?*
- *Hỏi đó, con gái người Hoa thường không có lấy chồng người*

Việt-Nam - bà đáp:

Tôi tò mò hỏi:

- *Tại sao kỳ vậy?*

Bà nói:

- *Tại vì hồi xưa thiếu số ông bà của họ tha phương cầu thực ở xứ người, cho nên mong muốn cháu con (gái) phải kết hôn với người đồng hương để dễ dàng bảo tồn văn hóa dân tộc. Tình trạng này không có khác gì với hoàn cảnh của người Việt-Nam ở nước ngoài hiện nay cũng hằng ao ước như vậy.*

Tôi hỏi tiếp:

- *Vậy chớ có phải hồi đó con gái Tàu không muốn lấy trai An-Nam?*

Bà đáp:

- *Cũng chỉ đúng một phần nào, vì thành kiến ngày xưa cho rằng người nước Việt ở phương Nam chỉ thích An nhàn... cho nên từng được gọi là An-Nam.*

Tôi liền hỏi lại:

- *Vậy chớ không phải do vì người Việt-Nam thường hay gọi lại nước phương Bắc là Tàu không?*

Bà nói:

- *Tiếng kêu gọi là Tàu thực ra cũng có ý nghĩa gần giống như trường hợp tiếng kêu gọi là An-Nam vậy! Ngày xưa hầu hết tổ tiên của bà đến xứ VN lập nghiệp đều đi bằng ghe nhỏ hoặc thuyền lớn mà người ta gọi chung là tàu, như tàu đánh cá ngày nay vậy. Còn nếu như có ý xấu muốn dùng từ ấy để ám chỉ miệt thị vào những người Trung-Hoa khi xưa nghèo khổ, lúc đi lập nghiệp ở phương xa làm đủ mọi ngành nghề như mua bán ve chai, lông vịt, thậm chí làm cả nghề gánh phân người thì đó là một sự sai lầm! Vì họ đó chính là hình ảnh gương mẫu của những con người phi thường, bền gan, bền chí, biết chịu đựng bao điều khổ nhọc để được giàu có, như trường hợp gần giống vậy trước đây của Soichiro Honda, hay như Jack Ma bây giờ chẳng hạn. Ngừng lại vài giây rồi bà nói tiếp:*

- *Ngay như cả tiếng gọi Nội hằng ngày của cháu đây cũng vậy. Khi cháu thương nội thì nói giọng nhỏ nhẹ, còn khi cháu kiếm chuyện giận hờn nói lớn tiếng thì nó làm cho tiếng kêu "Nội" phải trở thành một thứ âm thanh quái đản khó nghe thôi! T óm tắt thời buổi này có khác và bình thường thì con người văn minh ngày nay mới cần phải hiểu điều đó.*

Nghe bà nói có lý, tôi hỏi thêm:

- *Nãy giờ Nội nói như vậy cháu nghe được nhưng còn chuyện người ta thường nói là bản chất của người Tàu có óc kỳ thị thì...*

Nội cướp lời. Bà nói:

- *Kỳ thị cái gì nữa! Xã hội nước nào cũng có người tốt, kẻ xấu mà! Bộ ở đây, hoặc ở bên Tây không có kẻ xấu, người tốt hay sao? Nhưng nếu đưa nào nó có cái mặt tốt mà cái bụng xấu tối ngày vô cớ bắt nạt người khác đòi chia gia tài riêng của tổ tiên, thì còn tệ hơn là kỳ thị nữa!*

Ngừng lại vài giây, bà nói tiếp:

- *Nhưng bây giờ mới có điều làm cho nội buồn nhất, vì nó không phải là chuyện kỳ thị kỳ duyên gì hết mà nó là chuyện đánh lộn con đen. Cháu biết không, mới đây ở bên Tàu có tổ chức rầm rộ tuần lễ Thời-Trang hè 2020 được hầu hết các báo chí trong xứ giật tít đăm "Phong-Cách Trung-Quốc làm tỏa sáng thời trang Trung-Quốc". Thế nhưng, không hiểu sao Ban-Tổ-Chức lại phải ra công ăn cấp công khai kiểu y phục áo dài truyền thống của người phụ nữ Việt-Nam rồi đem ra trình diễn làm cho công chúng hoài nghi!*

Ảnh ngày tổ chức

Rồi bà nói thêm một mạch:

- *Hình ảnh người con gái mặc áo dài đội nón lá trình diễn này giống y trang như y phục hồi xưa, khi nội đi ra đường với ông nội. Còn bây giờ, nói tới cái bao tử hay tình cảm thì cũng là chuyện khác nữa. Bộ cháu không đọc báo thấy con gái người Hoa ở nước ngoài bây giờ làm dâu tứ xứ đen vàng đỏ trắng, chứ đâu còn như ngày trước ngồi chờ đợi có chồng Tàu. Ngay như ở Chợ-Lớn bây giờ con gái người Hoa có chồng Việt, thì trong ngày hôn lễ cũng thường thích mặc cả hai kiểu áo cưới theo truyền thống riêng nhau, để ôm nhau chụp hình vui vẻ.*

Trở lại hoàn cảnh thực tế bây giờ thì tôi không còn cha mẹ nữa, và ngay cả người cô tôi cũng quạnh hiu trở thành quả phụ từ lâu. Còn người anh trai lớn con của bác tôi, thì đang chịu cảnh lỡ làng duyên phận nhưng bao giờ cũng thích nói chuyện cà rớn, là mình chưa hề có vợ mà chỉ đang ở vậy để nuôi...con! Anh ấy mất cha cũng như tôi, mà anh lại còn lớn hơn tôi cả chục tuổi. Vì thế cho nên, ngoài liên hệ tình cảm họ hàng thì

chính khoảng cách về không gian thế hệ đã làm cho tôi ít có dịp thuận tiện, để bày tỏ ra bất cứ niềm tâm sự buồn phiền trắc trở nào mỗi khi mắc phải.

Lễ vật ăn hỏi truyền thống của người Hoa

Tuy nhiên, dù sao thì tôi cũng đã từng được học hỏi được ở nơi anh bằng những kinh nghiệm thực tế trong cuộc sống ở ngoài đời. Như về trường hợp *mồ côi gia truyền* trong gia tộc này của chúng tôi, thì anh nói không thể đổ thừa là do yếu tố chủng tử di truyền khi không có đầy đủ cơ sở chứng minh khoa học. Và sự nghiệt ngã này, theo ý anh nếu đúng vậy thì có thể là do số mạng của con người. Ngay như nguyên nhân làm gãy đổ hạnh phúc gia đình của anh cũng vậy. Anh không bao giờ có ý nghĩ oán trách vợ mà cũng không tự trách ở bản thân mình, vì anh tin vào duyên nợ đã đến hồi không còn trọn vẹn được nữa thì đành phải xa nhau thôi! Tôi biết anh chung thủy yêu vợ, nhưng vì anh không tế nhị đối xử với vợ mình theo nhịp sống, có nghĩa là, bấy lâu nay anh cứ tưởng rằng mình đã mang lại cho vợ được những điều hạnh phúc. Tuy nhiên, có một điều là anh quên nhìn lại thử xem, đó có phải là tất cả những nhu cầu thực tế mà bất cứ người vợ nào cũng cần được hưởng hay không. Tôi biết anh cũng vì quá yêu thương vợ mình cho nên đôi khi hơi có chút lấn quyền, và theo ý tôi thì điều này cũng là lẽ dễ hiểu vì chính anh là người đã tự tay tạo ra tài sản gia đình!

Dẫu sao, tôi cũng tiếc rằng anh tôi đã vô tình quên đi là trong hoàn cảnh cuộc sống xã hội ngày nay thì thời đại này là thời đại bình quyền, và vai trò của người phụ nữ trong xã hội cũng quan trọng không kém gì nam giới. *Cái thời kỳ mà thân phận của người đàn bà trong các xã hội quốc gia chậm tiến, được người ta quan niệm hẹp hòi coi như là cái máy để hiện nay không còn nữa.* Nhân cách phụ nữ ngày nay tại các xứ văn minh đã được tôn trọng bằng sự bình quyền tuyệt đối, và họ đang tiếp tục sánh vai cùng nam giới đóng góp chung vào trong mọi lãnh vực xã hội, chính trị, kinh tế cũng như về nhiều mặt thuộc vào các phần hành khác nhau nữa.

Riêng về phần tôi, rồi đây sớm muộn gì thì tôi cũng sẽ phải trở thành một người đàn bà như bao người con gái khác lớn lên phải có chồng, sinh con nuôi nấng và có bổn phận làm dâu, làm vợ, làm mẹ, làm bà, và có khi làm cả sui gia nữa cũng không chừng! Tuy nhiên, bức tranh vẽ vời hạnh phúc tương lai cho cuộc đời mình xem ra còn lắm phải gian nan, vì hoàn cảnh của tôi là một trong những đứa trẻ thuộc thành phần mồ côi trọn vẹn. Sống với bà nội hơn cả chục năm qua, sở dĩ tôi được bà cưng chiều nhiều hơn mấy đứa cháu khác cũng vì nhờ tôi không biết cha lẫn mẹ ruột sau khi mở mắt chào đời.

Còn về thực tế trong cuộc sống, thì lúc nào tôi cũng bị lâm vào tình trạng thiếu thốn kinh niên về vật chất, cho nên tôi rất muốn đi tìm sinh kế khác hơn. Nhưng với khả năng nửa thầy nửa thợ của tôi, từ lâu tôi rất khó tìm được việc làm như ý cho nên chưa thể thoát ra khỏi được căn nhà của nội. Hơn nữa, tôi cũng rất thương nội vì nội là người rất có tâm đối xử với tôi. Chính nội là người đã nói ra hết sự thật về cuộc đời hai lần mồ côi trọn vẹn của tôi. Tôi chỉ là một đứa con nuôi của ba mẹ, mà ba mẹ tôi vốn là con và dâu của nội. Hồi tôi lên mười bảy tuổi ta, thì có người nhờ mai mối đến ngõ ý muốn giạm hỏi tôi về làm dâu nhưng sau khi khám phá ra tôi chỉ là đứa con nuôi, thì họ tìm cách rút lui vì biết không thể nhờ vả, lợi dụng được gì cho con họ nhiều hơn.

Bây giờ càng nghĩ lại thì tôi cũng có chút hận đời, nhưng khi cuộc đời tiếp tục đưa đẩy tôi bước lui dần vào bóng tối, thì không hiểu sao tự dưng tôi lại có được sự phản ứng tự vệ bằng tinh thần phấn đấu khác thường. Cho nên, thay vì phiền muộn thì tôi bắt đầu biết tự tin để sẵn sàng đối phó. Nhiều khi, để nhằm ủng hộ những ý chí tinh thần lóe ra trong đầu óc, tôi thường hay đứng trước tấm gương soi rồi ngẩng mặt, vung tay làm quả

đảm để minh họa, cố võ cho lòng can đảm, cương quyết đầy nghị lực của mình. Hình ảnh của Chú Bảy Chà, Chú Ba Tàu đến phương đất lạ trời xa với đôi bàn tay trắng gầy dựng nên sự nghiệp lớn lao, biết rằng đó chỉ là những trường hợp ngoại lệ hiếm hoi. Nhưng tấm gương của những nhà tỉ phú đó đây đã thành công tạo dựng được cơ đồ, hoặc may mắn tốt phúc được trời cho sự nghiệp trong khi tuổi đời của họ còn trẻ trung, thì đối với tất cả mọi người có phải đó là một bài học vô cùng sáng giá? Và tôi tự nghĩ mình phải có mua vé số, thì mới hy vọng có ngày được trúng số như một trường hợp hy hữu đã từng xảy ra trong lịch sử xổ số ở VN từ xưa cho tới nay**. Tấm vé số là thời thế sẽ tạo ra những đại phú gia và giúp họ được hanh thông sự nghiệp tiến thân. Nhưng muốn mua tấm vé số, trước hết phải có tiền. Tiền bạc là huyết mạch của sự sống, không có nó thì mọi việc sẽ khó được xuôi sẽ.

Chủ nhân tấm vé số Vietlott trúng 92 tỉ đồng (người mặc áo xanh)**

Và sau cơn suy nghĩ miên man thì tôi bị lâm vào tình trạng mèo hoàn mèo, không khéo lại còn có thể bị làm rớt bể thêm cái bình sữa đựng ở trên đầu đang đem đi rao bán. Dẫu sao, tôi vẫn có quyền tính toán như cô bán sữa với cái bình sữa... là nếu gặp ngày nào trúng mỗi bán được hết một lần thì sẵn có trong tay số tiền nhiều, thì tôi mua ngay một ổ trứng gà đem về ấp. Ít lâu sau gà sẽ nở ra thành đàn, như vậy có lợi hơn là nuôi tằm. Rồi sau đó, tôi dùng tiền lời đó để mua heo và nuôi thúc cho heo chóng béo. Kế tiếp, nhờ khảm khá tiền bạc cho nên tôi bắt đầu có kế hoạch chăn nuôi lớn hơn là nuôi bò sữa. Vậy chừng vài năm là nó sẽ sang giàu, trong nhà sẽ có nào là xe ngựa, nô tì, tiền bạc phủ phê xài hoài không hết! Với ước mơ tươi đẹp đổi đời như vậy làm cho tôi không nghĩ mình đang hoang tưởng, cho nên mừng quýnh đến nỗi bị sẩy chân làm rớt bể cái gia tài sinh sống hằng ngày chính là cái bình sữa đang đựng ở trên đầu ***.

Bìa sách cô Perrette và Bình sữa*

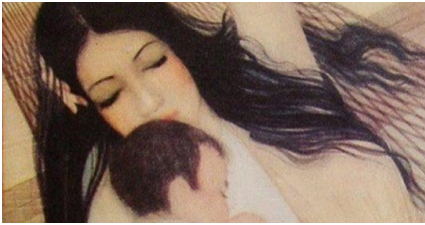
Do vậy, tôi rất kỹ lưỡng để cân đo đong đếm mỗi khi sử dụng đến số tiền của ba mẹ tôi để lại, tuy không nhiều nhưng cũng có thể tạm đủ để cho tôi dùng nó mà làm việc nhỏ. Vả lại, tôi còn bà nội kính yêu cần được sự phụng dưỡng hiếu thảo của con cháu, cho nên tôi chưa dám nghĩ tới chuyện phiêu lưu mua bán lớn lao hơn là đi làm công lãnh tiền hàng tháng cho nó chắc ăn. Kể lại từ khi được nội tiết lộ về thân phận của mình, thì tôi rất buồn nhưng trước mặt mọi người, thì bao giờ tôi cũng luôn luôn cố che giấu sự tủi thân không để cho ai biết, và mặc cảm về cuộc đời của tôi cũng xuất phát ra khỏi từ đạo đó. Bây giờ, tôi mới nhớ lại những kỷ niệm tuổi thơ khi còn bé bỏng rất được gia tộc họ hàng thương yêu. Nhưng mà với một tình thương yêu, mà tôi cảm thấy hình như nó còn hơi thiếu, có một cái gì tế nhị rất là khó nói, và thật tình thì không bao giờ tôi lại dám thử có ý nghĩ nào khác hơn là lòng tốt của tất cả mọi người. Như vậy, có phải chăng là cái tình thương yêu thiêng liêng mà tôi muốn nói đến đó, nó đã có một sợi dây vô hình ràng buộc lẫn nhau, mà chỉ có những người liên hệ huyết thống trong cuộc đời thì mới có thể dễ dàng tiếp thu, hiệp thông, cảm nhận?

Trước khi bị áp giải, người phụ nữ yêu cầu xin được cho con bú (Minh họa)

Tôi rất sung sướng được làm con của ba mẹ và là cháu của nội. Tôi kính trọng bà nội bao nhiêu thì tôi cũng vô cùng thương nhớ ông nội bấy nhiêu. Chính ông nội chớ không phải ba tôi là người đầu tiên đã dạy cho tôi biết đọc chữ, và thường hay để dành bánh trái mang về cho tôi mỗi khi đi đám giỗ. Thế mà đã có một lần, tôi đại khờ nói nội ăn nhiều nên bị mẹ rầy nói con phải đi xin lỗi nội. Tuy nhiên, sự khờ dại vô tình này đã dạy cho tôi một bài học kinh nghiệm lý thú đối với bản tính của trẻ con. Vì tự nhiên vô tình thấy trái đào ở cổ nội chạy lên, chạy xuống trong khi ăn uống, cho nên ý tôi chỉ muốn nói nội đang ăn thôi. Dù sao, cũng nhờ đó mà tôi bắt đầu biết phân biệt dứt khoát về giới tính, và khi gặp ai thì tôi thường thích dòm ngay vào cổ họng của họ thay vì nhìn vào sự trang điểm, y phục.

Cha mẹ tôi mất trước chẳng bao lâu, rồi bây giờ tới phiên nội. Những người mà tôi yêu kính nhất trong đời đã lần lượt ra đi, bỏ tôi ở lại bơ vơ trên cõi dương trần. Trước khi mất ông nội tôi có dặn bà nội, là hãy tìm chỗ gia đình nào biết làm ăn đàng hoàng thì mới gả tôi. Bằng không, thì cứ để tôi ở vậy vì nội sợ tôi lâm vào tình cảnh bị người ta đối xử ức hiếp, hành hạ, mà tôi thì không thể còn biết dựa vào ai để làm nguồn an ủi tinh thần. Và như tôi đã nói lúc nãy, là khi có người giạm hỏi tôi về làm dâu nhưng khi khám phá ra tôi chỉ là đứa con nuôi, thì họ tìm cách rút lui nói là tại vì thầy bói đoán rằng mạng của hai đứa này có số khắc tinh, kỵ tuổi không hợp, nếu sống chung với nhau sẽ có nhiều tai họa khôn lường.

Như vậy, rõ ràng là thân phận mồ côi thì sẽ bị thua thiệt trăm bề. Do vậy, nhiều khi đi đâu về nhà vào lúc ban đêm khuya vắng. Lúc bước ngang qua những con đường ngõ hẻm chật hẹp quanh co, mà bất chợt nhìn thấy được hoạt cảnh sum họp của những gia đình quây quần êm ấm bên cạnh mâm cơm, hay sinh hoạt giải trí và nhất là, khi nhìn thấy được cảnh bà mẹ đang ôm đứa con vào mình âu yếm, thì lòng tôi cảm thấy nao nao một nỗi buồn không thể nào tả ra cho hết được!

Thật quý hóa thay cho bức tranh hạnh phúc gia đình liên hệ trong tình huyết thống thiêng liêng đó, mà có nhiều người con vô tình không hề tìm thấy, hoặc có khi hiểu biết thấy được thì cha mẹ đã không còn. Bây giờ, dù cho có khóc than hơn cả mấy lần thầy Tử-Lộ ngày xưa nhớ thuở hàn vi có hạnh phúc khi còn đội gạo đường xa nuôi mẹ, nhưng khi bái tổ vinh qui thì đáng sinh thành cũng đã vĩnh viễn cao đăng về cõi hư vô! Ngoài ra, những người con vô tình đó còn phải biết thêm rằng mẹ cha chính là những người anh hùng có sức mạnh tinh thần vô địch, và đã từng hi sinh đánh bại được lương tâm của những kẻ đang mưu toan làm tổn hại đến đứa con thân yêu ruột thịt của chính mình.

Trong hiện tại, cuộc sống của tôi quá được tự do, mà tự do trong nỗi dằn vặt của tâm hồn, vì trí óc của tôi thì luôn luôn không cho phép mình có thể vượt qua được tình thân gia phong và nghĩa tình đạo lý. Do vậy, tôi phải sống sao cho xứng đáng với tình thương yêu của những người thiện tâm đã từng cứu mạng, đùm bọc chở che tôi từ bấy năm qua. Tôi sẽ sống với nội cho tới ngày nội không còn nữa. Tuổi hạc của người nay đã quá cao, đâu có làm gì ra tiền để mà lo cho tôi được đầy đủ. Ngược lại, tôi biết chính nội cũng không cần đòi hỏi gì vào sự giúp đỡ về vật chất tiền bạc của tôi. Duy có điều mà nội không nói ra nhưng tôi biết, đó là lòng hiếu thảo của con cháu đối với ông bà. Chính vì thế mà ngày nào thấy nội vui cười mãn nguyện, thì ngày đó, tôi kể như mình đã âm thầm vinh quang thành đạt được một tấm huy chương. Và bây giờ, tôi hết sức vui mừng khi vừa tìm thấy được con đường đèn ơn đáp nghĩa của mình từ nay mở rộng.

Xe đông lạnh chở 39 người VN xấu số vượt biên trái phép ở Anh

Giả thử có ngày tôi quyết chí tự lập phiêu lưu thành đạt, thì gia tài sự nghiệp ấy cũng chẳng khác nào như là một vật thể nổi trôi trong cuộc sống phù du khi có khi không, khi còn khi mất. Hay như bao hình ảnh tranh tài sôi động của những trận bóng đá nay thắng, mai thua. Chính vì thế mà tôi xác nhận lại là không hề có ý nghĩ phải xa nội lâu ngày, như theo bạn bè đi làm công nhân lao động ở nước ngoài để mưu tìm sinh kế lo riêng cho tương lai bản thân mình. Mặc dù, trước đó nhiều khi vì quá thương tôi cho nên nội cũng có mớm lời để hai bà cháu bàn về câu chuyện này, kể cả việc đi làm lao động chui nơi xứ người, miễn là kiếm được nhiều tiền. Và bất

chấp cả mọi tai họa khôn lường có thể xảy ra vào bất cứ lúc nào, nếu một khi đã dính líu vào đường dây tổ chức của bọn *buôn người lao động quốc tế* để vượt biên ra nước ngoài mưu tìm những việc làm bất hợp pháp. Tôi vô cùng xúc động trước số phận không may của những đồng bào trong cuộc, và thành tâm cúi đầu xin được chia buồn cùng với các gia đình nạn nhân vô phước này. Tôi thông cảm cho trường hợp quyết định ra đi mưu tìm về miền đất hứa của họ. Tuy nhiên, nếu là tôi, thì tôi sẽ chọn con đường di dịch kinh tế theo như con đường hợp pháp của hàng bao nhiêu người khác từ bấy lâu nay. Và lại, quan niệm đi tìm một cuộc sống đổi đời của tôi bây giờ là không có nhu cầu phải cần đánh đổi bằng một cuộc mạo hiểm phiêu lưu lao động để nhằm mục đích kiếm cho ra thật nhiều tiền. Vì tôi còn trẻ, và cái mà tôi đang mong đợi cho mình thì chính là hạnh phúc tình yêu trước khi thành lập gia đình.

Từ lâu, tôi rất mong muốn cho cuộc đời mình sớm có dịp được sang trang nhưng tôi cũng không bao giờ quên được những lời dặn dò thương yêu của ông bà nội. Do vậy, tuy tôi thường xuyên lên mạng tìm kết bạn tâm giao nhưng cho đến bây giờ tôi vẫn chưa dám đặt trọn vẹn niềm tin vào người mình yêu, vì ngại đã thấy nhan nhản có bao cuộc tình duyên oan nghiệt sớm nở tối tàn. Thậm chí, trên trường tình cũng từng đã có xảy ra lắm chuyện đau thương sau phút ái ân hóa ra đoạn tuyệt. Ngoài ra, tôi thực tình cũng không sao hiểu nổi có phải vì trong ý nghĩa cuộc sống màu hồng mà người ta đã quá lý tưởng về quan niệm hạnh phúc tình yêu cần phải có nhiều sự đòi hỏi. Điều này đã làm cho không ít người đâm ra sợ hãi mà thường hay giấu lại mấy lời *tình chỉ đẹp khi còn dang dở* trong khúc ca nào đó, để rồi mất cả niềm tin và quay ra tôn thờ chủ nghĩa độc thân sống trong xã hội ngày nay được nhìn thấy càng ngày càng nhiều.

Dẫu sao, hạnh phúc thực tế trong cuộc sống của con người xưa nay vẫn không hẳn do nhờ vào có những ước mơ, và hình ảnh tươi sáng của một bức tranh thì lúc nào cũng lại là do nhờ trong không gian tác phẩm không có sắc màu thể hiện ra sự âm đạm nơi phần hậu cảnh. Chính vì thế, mà tôi xin cuối đầu nể phục mỗi khi có dịp nhìn vào mọi sự thành công của từng tấm gương thành đạt trong hoàn cảnh xã hội đương thời

An-Tiêm MAI-LÝ-CANG
(Paris Xuân Canh Tý 2020)

* - *Với tỉ số 3-0, đội tuyển bóng đá nam U22 Việt-Nam oanh liệt chiến thắng U22 Indonesia trong trận so tài tại Đại-Hội Thể-Thao Đông-Nam-Á 2019. Cùng lúc, dưới sự dìu dắt của HLV Mai-Đức-Chung thì đội tuyển bóng đá nữ Việt-Nam cũng đã giành được cúp vàng Sea Games 30, sau khi vô địch đá bại Thái-Lan với tỉ số 1-0.*

** - *Vào năm 2016, bà Nguyễn-Thị-Ánh-Đào ở Trà Vinh gia đình làm nghề bán thịt heo đã may mắn trúng độc đắc xổ số Vietlott kiểu Mỹ.*

*** - *Theo câu truyện trong bài thơ ngụ ngôn của La Fontaine: "La laitière et le Pot au lait".*

**** - *Trường hợp doanh nhân nổi tiếng ở VN là bà Tư Hương (Trần-Thị-Hường). Lúc sinh tiền, bà thường có kể chuyện về cuộc đời mình là hồi còn nhỏ thì do trình độ học vấn chưa học hết lớp 5, cho nên bà phải từng đi làm nghề ở chợ để mưu sinh. Sau năm 1975, cũng vì nặng gánh gia đình mà bà đã phải đi buôn chải đủ nghề nghiệp nhỏ từ mua bán mua bán đậu phộng, dầu dừa, bỏ mồi rượu, bán vải, máy may và lần tới thành lập công ty kinh doanh bất động sản, ngân hàng, đầu tư lớn v.v. Nhưng, sau khi bà vừa nằm xuống thì trong gia đình lại có xảy ra chuyện lục đục tranh chấp về tài sản.*